

เด็กไทยกับการรู้เท่าทันสื่อใหม่

“แท็บเล็ตพีซี- เด็ก ป. 1 ในโลกไซเบอร์”
โดย รองศาสตราจารย์ ดร. อุษา บั๊กกินส์

เราคงหลีกเลี่ยงไม่ได้ถึงอิทธิพลของสื่อใหม่ที่มีต่อสังคมไทยในยุคปัจจุบัน เด็กในยุคนี้ถูกเรียกขานว่า “เด็กในยุค Generation Z” ซึ่งถือว่าเติบโตใกล้ชิดกับเทคโนโลยีการสื่อสารอย่างแยกกันไม่ออก แต่สิ่งที่มีคุณอนันต์ก็อาจจะมิโทษมหันต์ หากเด็กไทยใช้สื่อใหม่อย่างไม่รู้เท่าทัน

เมื่อรัฐบาลได้ประกาศนโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก ในวันอังคารที่ 23 สิงหาคม 2554 ว่า “จัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตให้แก่ โรงเรียน โดยเริ่มทดลองดำเนินการในโรงเรียนนำร่องสำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา พ.ศ.2555 ควบคู่กับการเร่งพัฒนาเนื้อหาที่เหมาะสมตามหลักสูตรบรรจุลงในคอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต รวมทั้งจัดทำระบบอินเทอร์เน็ตไร้สายตามมาตรฐานการให้บริการในสถานศึกษาที่กำหนดโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย”

สังคมก็เริ่มจับตามองว่าแท็บเล็ตนี้จะเหมาะสมกับเด็ก ป. 1 ซึ่งเพิ่งผ่านช่วงปฐมวัยมาหรือไม่ มีทั้งผู้ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการแจกแท็บเล็ตครั้งนี้

จากตัวอย่างในบางประเทศที่ได้นำแท็บเล็ตมาใช้สอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ของ เด็ก ป. 1 แต่เลือกใช้เพียงบางโรงเรียนเท่านั้น โดยทำเป็นโครงการนำร่อง ก็มีปัญหาเรื่องของความทั่วถึงในการแจกแท็บเล็ตดังกล่าว วัตถุประสงค์ของการแจกครั้งนี้เพื่อทดแทนหนังสือเรียนที่เด็กๆ ต้องหอบหิ้วไปโรงเรียนจำนวนมากๆ ทุกวัน

ในขณะที่เครื่องมือนี้ช่วยแก้ปัญหาปวดหลังให้กับเด็ก ก็กลับสร้างปัญหาด้านสายตาและ ปัญหา “pocket pains” ให้กับผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองต้องเสียเงินเพื่อซื้อเนื้อหาหลักสูตรมาใช้ร่วมกับแท็บเล็ต จึงมีข้อวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

“ไม่อยากให้ใช้งบประมาณสูญเปล่ากับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์กับคนส่วนใหญ่ของประเทศ”

“สิ่งที่สำคัญกว่าแท็บเล็ตคือครูที่มีคุณภาพ ห้องเรียนที่น่าเรียนและมีอุปกรณ์การศึกษาที่มากเพียงพอ”

“เด็กจะเสี่ยงกับการถูกขโมยแท็บเล็ต”

“แท็บเล็ตควรเป็นแค่อุปกรณ์เสริมมากกว่า มาทดแทนหนังสือ”

“หากจะนำมาใช้จริงก็ควรใช้กับทุกชั้นเรียนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่เลือกใช้เฉพาะกับเด็ก ป. 1 เท่านั้น”

สำหรับประเทศไทย ได้มีการจัดเสวนาเรื่อง “แท็บเล็ต: มุมมองกว้าง สร้างปัญญาเด็กไทย?” ในวันจันทร์ที่ 5 กันยายน 2554 ที่โรงแรมเอเชีย โดยแผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน (สสย.) ร่วมกับแผนงานสร้างเสริม

วัฒนธรรมการอ่านและมูลนิธิการศึกษานี้ได้ร่วมพัฒนาไทย จากการเสวนาดังกล่าวได้มีข้อเสนอจาก 5 กลุ่มหลัก คือ

กลุ่มเด็ก เห็นว่า เด็กมัธยมศึกษาก็อยากใช้บ้าง เด็กประถมศึกษาตอนต้นยังเขียนไม่คล่องอ่านไม่เก่งจะใช้ให้เกิดประโยชน์ไม่เต็มที่นัก

กลุ่มผู้ปกครอง เห็นด้วยกับการให้เด็กได้ใช้แท็บเล็ต เพราะทำให้เด็กเท่าทันเทคโนโลยี แต่ก็ยังห่วงใยเรื่องความรับผิดชอบกับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น การดูแลรักษาของเด็ก และอาจเป็นอันตรายต่อเด็กถ้ามีคนต้องการขโมย จะสร้างวินัยให้แกเด็กอย่างไร และจะกำกับดูแลอย่างไรให้เด็กใช้แท็บเล็ตอย่างเหมาะสม

กลุ่มครู คิดว่าควรใช้แท็บเล็ตควบคู่ไปกับห้องสมุด ครูก็ต้องทำหน้าที่เป็น Facilitator ที่ดี คอยควบคุมให้เด็กใช้อย่างมีประโยชน์ มีการอบรมครูให้เท่าทันเทคโนโลยี และมีการใช้ e-learning ผ่านแท็บเล็ต

กลุ่มเครือข่ายทำงานด้านเด็ก มองว่า รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับเด็กยากจนด้วย ห่วงว่าเด็กจะมีปัญหาสุขภาพโดยเฉพาะสายตา เด็กยังไม่พร้อมที่จะใช้ เด็กอาจทำหายได้ การใช้แท็บเล็ตนานๆจะทำให้เด็กขาดปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่

กลุ่มนักจิตวิทยาเด็ก เห็นว่า การใช้แท็บเล็ตทำให้เด็กขาดวิชาชีวิตซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ ลูก การใช้คอมพิวเตอร์มากๆ ทำให้เกิดปัญหาสมาธิสั้น อารมณ์อ่อนไหว การพัฒนากล้ามเนื้อตาและมือมีปัญหา ภาษาพูดช้าลง ขาดปฏิสัมพันธ์ในการแก้ปัญหา และ เกิดโรคโหยหาตามมา (อาการติด) อย่างไรก็ตาม เห็นว่าหากจะให้เด็ก ป. 1 ใช้แท็บเล็ตจริงก็ควรแทรกเนื้อหาความรู้เท่าทันสื่อ ได้แก่ Media Literacy, Media Watch, Media Regulation, Media Research และ Social Network

ที่มา : http://milthailand.org/index.php?option=com_kunena&func=view&catid=4&id=3&Itemid=163&lang=th